

Jānis Grodums: Viņa mani lutina, es viņu nē

◆ Dace EZERA ◆ Foto: Elmārs RUDŽĪTIS, f64 un no Jāņa Groduma personīgā arhīva

Ar mūziķi Jāni Grodumu ir viegli runāt par jebkuru tēmu. Tāpēc arī saruna šoreiz par dzīvi un Janku tajā, nevis par *Līviem*, kuri tagad mazliet apklusuši. Bet ticēsim, ka publikai atkal būs kāds grupas pārsteigums, kādi bijuši ne viens vien, jo ir taču sauklis: *Līvi* ir dzīvi!

– Nevienam vairs nav noslēpums, ka tu tagad dzīvo kopā ar modes mākslinieci Elitu Patmalnieci. Kā ir dzīvot kopā divām mākslinieciskām dvēselēm? Kas jūs abus satuvina?

– Baigi forši ir dzīvot. Nopietni. Tās jau būs bijis citās intervijās, bet mēs viens otru papildinām. Es brīžiem kaut ko izsakos par Elitas gleznām, viņa – par manām fotogrāfijām. Viena žurnāliste, kas mani intervēja pie Elitas mājās – tas gan bija sen –, man prasīja, vai man nav grūti dzīvot tādā raibā vidē. Es teicu, ka pilnīgi nē, jo viņai gleznas nav tikai raibas. Tās ir interesantas. Krāsaini ir viņas darbi. Es arī Elitai palīdzēju pēdējā izstādē veidot kartītes ar viņas darbiem. Nofotografēju, pēc tam apstrādāju.

– Kā jūs viens otru palutināt? Es zinu, ka Elita ir arī lieliska saimniece.

– Viņa mani lutina, es viņu nē. Ja es atļautos apēst visu, ko viņa gatavo, tad es būtu ļoti apaļš (*smejas*).

– Ko tev nozīmē Jāņi?

– Es tos cenšos nesvinēt. Uzmanības man tā jau pietiek, un Jāņos nāk klāt dubultuzmanība, sevišķi tad, ja es esmu vienīgais Jānis. Jūnijā man ir dzimšanas diena, un Jāņi nāk pēc divām nedēļām, un tas viss man saistās ar visai nepatīkamām atmiņām. Lauzti locekļi, dabūts ir pa purnu – tādā variantā. Tātad man man ne sevišķi patīk mana dzimšanas diena un Jāņi arī īpaši ne. Konkrēti Jāņi man palikuši atmiņā no bērnības, ka pieaugušie sadzērušies man krāmē virsū vienu kroni pēc otra, pāri galvai. Un es beigās kļuju tā kā akls; tad jau sāka griezt uz riņķi, un kopš tā laika man Jāņi krīt uz nerviem.

– Ko tu novēli visiem Latvijas Jāņiem Jāņos?

– Būt Jāņiem, jo Jānis ir īpašs vārds; Jāņi ir tāda īpaša tauta. Viņi kaut kā atšķiras no citiem. Mana māte sākumā mani gribēja nosaukt par Armandu. Es gan nevaru iedomāties, ka man varētu

būt tāds vārds. Un tas taču nekas, ka Latvijā Jāņu ir visvairāk. Tas taču ir forši.

– Kas pēdējā laikā mainījies tavā dzīvē?

– Esmu kļuvis mierīgāks. Visās dzīves jomās. Vispār neko nedaru, ņemos ar kompi, *kačāju* mūziku, zogu mūziku. Bet latviešu mūziku nezogu, latvieši var neuztraukties. Ja kaut kas no Latvijas mani interesē, to es nopērku, jo savējiem kaut kā jādzīvo.

– Kāda mūzika tev patīk?

– Roks man patīk. Būtībā klausos *artrock*, progresīvo roku, kaut ko tamlīdzīgu. Tā pārsvarā ir veca mūzika. No jaunajām zinu tādu *Chuch*. To esmu pamanījis, bet arī tā nav no jaunajām. Klausos arī Pīteru Gebrielu, Emersonu un tamlīdzīgu mūziku.

– Kas pēdējā laikā notiek ar *Līviem*?

– Pašlaik nenotiek nekas, bet tas nenozīmē, ka tur kaut kas izjucis. Vienkārši ir pārtraukums, kā *Līviem* gadījies ne reizi vien. Ar Ainaru Virgu tikāmies, pilnīgi iespējams, ka šogad būs kādas jaunas vēsmas.

VIZĪTKARTE

- Jānis Grodums, mūziķis
- Dzimis esmu 1958. gada 10. jūnijā, tieši divas nedēļas pirms Jāņiem.
- Jūnijs man ir vieni vienīgi svētki. Liepājā dzimis, Liepājā audzis.
- Pēdējā laikā dzīvoju Rīgā.
- Īstens liepājnieks, to gan varu pateikt.

PAR JĀNI GRODUMU

Harijs Ozols:

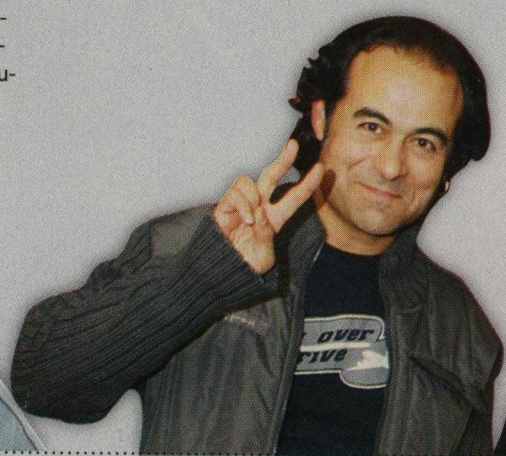
– Jānis ir patiess muzikants šā vārda vispilnīgākajā nozīmē. Viņš ir dzimis mūzikai. Kā neatņemama sastāvdaļa cilvēkam, kurš kāpj uz skatuves, viņam ir laba sirds un skanoša dvēsele. Bez šīm divām vērtībām uz skatuves būt tik ilgi ir neiespējami. Eksistēt var, bet būt nekad. Daudzi, arī es, Jāni uztver kā Liepājas roka leģendu, un tā arī tas ir, jo Latvijas roka vēsturē jau viņš dzīvo ilgu laiku un dzīvos mūžīgi. Man ir patiess prieks, ka pazīstu viņu un esam kopā strādājuši. Novēlu viņam nezaudēt to labestību un reizē balss skarbumu, kas savienojumā veido *Līvu* leģendu – Jāni Grodumu.

Tomass Kleins:

– Kā par mūziķi nevēlos izteikties... cilvēks... gudrs, erudīts, bet slinks gana... cilvēks ar apbrīnojamu pašapmierinātību... laikam jau labā nozīmē.

Juris Kulakovs:

– Jānis Grodums ir spilgta un monumentāla figūra latviešu rokmūzikas kopainā, tāpat kā vīrišķīgi skarbie un jūtīgi latviskie *Līvi* – nav iedomājami *Līvi* bez Groduma, kā arī nav iedomājams Grodums bez *Līviem*. Kādreiz bija modē atmiņu albumā ierakstīt veltījumu. Es Jānim vēlētu rindas no kāda Klāva Elsberga dzejoļa: *Es neatsakos no draugiem arī tad, ja tie dzer, Es neatsakos no gaismas arī tad, ja tās nav.*

– Kādas ir tavas attiecības ar Liepāju, savu dzimto pilsētu?

– Vajadzētu tur būt biežāk. Kaut kā reti sanāk. Bet ja ir reti, sanāk labi. Gan labā, gan sliktā nozīmē labi. Liepāja ir mana dzimtene. Es arī Rīgā deklarēju, ka esmu liepājnieks, kurš dzīvo Rīgā. Neviss kaut kā citādi. Rīgā dzīvoju desmit gadu. Liepājā satieku visus vecos draugus, brīžiem ne tikai viņus, bet cilvēkus, kuri mani pazīst. Dažkārt atbraukšanas svētki izvērsas lieli.

– Igo kādā intervijā teica, ka nekad vairs negribētu dzīvot Liepājā. Kā ir tev?

– Nē, es tā nevarētu teikt. Liepāja bija mana pilsēta, un, tā kā esmu tur dzimis un audzis, mūža lielāko daļu tur nodzīvojis, uzskatu, ka Liepājā var arī nenodzerties. Liepāja ir tāda pilsēta: kurš aizbrauc uz turieni, saka: gribas iedzert... Bet tie nav dzimuši liepājnieki. Liepāja pavedina uz vieglprātīgu dzīves uztveri. Ir jau liepājnieki, kuri tāpēc mūk no šīs pilsētas. Citādi ieslīgst arvien dziļāk purvā.

– Vai Liepāja ir bohēmas pilsēta?

– Varu atcerēties Niku Matvejevu un *Sīpolus*. Sen, sen, ak, Dievs, kur tie laiki, *Sīpoli* ar Niku bija dabūjuši kādu *Grand Prix*. Pēc tam viņš aizķērās pie manis Liepājā kādas dienas trīs četras. *Sīpoli* aizbrauca, mēs vēl viņus pavadījām. Pēc kāda gada vai vairāk es atbraucu pie Nika, un tur bija liela pasēdēšana. Kaspars Dimīters arī vēl piedalījās tādos pasākumos. Dejojām, es biju salīdzinoši skaidrā. Dejas partnere man saka: varbūt jums neērti, ka te tā jautri un brīvi visi uzvedas. Niks mums līdzās dejoja un saka: nē, es biju pie Jāņa Liepājā, tur iet daudz trakāk.

– Liepāja tomēr ir citāda nekā citas Latvijas pilsētas. Ne velti no šīs pilsētas nāk daudz mūziķu.

– Nu jā, divas skolas to *uztaisīja*. Neciešu vārdu *aura*, bet intervijās esmu teicis, ka ir daudz neliepājnieku, kuri jūtas slimi, ja kaut reizi gadā nav bijuši Liepājā. Viņiem vajadzīga Liepāja. Nezinu, vai tur ir magnētiskais vai vēl kāds cits lauks. Kaut kas savādāk nekā citur. Kas var salīdzināt Baltijas jūru pie Liepājas ar pelķi, kas saucas Rīgas jūras līcis? Pilnīgi cita elpa.

– Kā tevi bagātinājušas tavas sievietes?

– No viņām vien esmu dzīvojis! Katra sieviete ir pilnīgi citāda (arī vīrieši – aut.). Es esmu tāds labdabīgs vampīrs, es no katras paņemu kaut ko. Katrā ir kaut kas labs. Esmu bagātinājies

no viņām. Paņemu no vienas to, no citas atkal ko citu. Ideālu jau vienā sievietē neatrast. Tāpēc man sagadījies, ka man ir daudzas sievietes.

– Tevi nepārņem nostalgija pēc bijušajām attiecībām ar Zani, jo jūs nodzīvojāt kopā astoņus gadus?

– Nē. Ja neskaita vienas tik tiešām nopietnas attiecības, visas manas meitenes ir draudzīgas vēl joprojām. Tiekamies, aprunājamies, nav pilnīgi nekādu problēmu. Nav naida. Manī tā nav. Izņemot vienas attiecības, bet tas nav manis dēļ.

– Kādas ir tavas attiecības ar dēlu Elvisu?

– Mums jau no seniem laikiem ir draudzīgas attiecības. Tur nav nekāda sakara ar tēva un dēla attiecībām, jo vēl tad, kad viņš bija pavisam jauniņš, mēs bijām draugi. Mans vienīgais dzīves norādījums viņam bija: dari visu, ko gribi, bet tikai to, kas atļauts. Tā mani audzināja: pašam liela galva, pats zināsi. Būtibā audzināšanas kā tādas nebija. Man ir mazlietiņ skumji, ka viņš nav mācījies dzīvē iekārtoties. Vada disenes, televīzijā *Dzintare* viņam maksāja vienkārši smieklīgu naudu par to darbu, ko viņš darīja. Talants viņam ir, darīt viņš prot, bet uz Rīgu savā laikā viņam bija bail braukt. Es viņam biju atradis gan darbu, gan dzīvošanu. Tajos laikos viss nebija tik dārgs un algas bija pieklājīgas. Uz Rīgu viņš tā arī neatbrauca. Liepājā, cik zinu, ar darbu ir tiešām grūti. Viņš bija arī Zviedrijā, bet tur neizturēja, vēlāk šī firma bankrotēja, vienīgi iespēja agrāk aizlaisties.

– Kā tu sāki fotografēt?

– Tas sākās jau bērnībā, šo nodarbi iemācījies no tēva. Viņš bija amatieris. Viņam ļoti patika fotografēt, un mani iemācīja jau astoņos deviņos gados. Tumsā strādāju ar palielinātāju, ar melnbaltajām filmām. Kad mācījies vidusskolā un mūzikas skolā, aizņēmos no vectēva naudu un nopirku fotoaparātu. Tiem laikiem ļoti, ļoti labu un dārgu. No tā es laimīgi tiku vaļā un tad arī beidzu fotografēt. Varbūt nebūtu beidzis, bet fotoaparāts saplīsa. Vienreiz aizsūtīju uz toreizējo Ļeņingradu labot. Tā nebija digitālā kamera, kur uzreiz redzama kadru kvalitāte. Puse nebija nofotografēta. Atsūtīja atpakaļ, kādu brītiņu darbojās. Labi, ka Polijas tirgū varēju pārdot par dārgu naudu. Tad jaunu fotoaparātu nenopirku, bet, kad sākās digitālo fotoaparātu laiks, manai dzīvesbiedrei māsa brauca uz Dāniju mācīties. Nebija vērts pirkt ziepju trauku, bet kaut ko labāku. Tā es atkal sāku fotografēt.

Valdis Skujiņš:

– Man mājās vēl ir notis dziesmai *Ziņģe par bailēm* – Jāņa pašrocīgi rakstītas tai tālajā 1978. gadā – ar novēlējumu grupai *Credo*. Jānis uz skatuves – stabilitāte un laba notikuma garant, kas, protams, saistīts ar nosaukumu *Līvi*.

Viņa radītās un izpildītās dziesmas – ļoti latviskas, reizēm skarbas, kas atgādina izpildītāja piesaisti Latvijas rietumiem un jūras tuvumam. Jānis ar savu personību simbolizē Latvijas rok-mūzikas pirmsākumus, tās patiesumu un spēju būt cauri laikiem. Jānis – puķu bērns, kam dvēselē Rožu laukums.

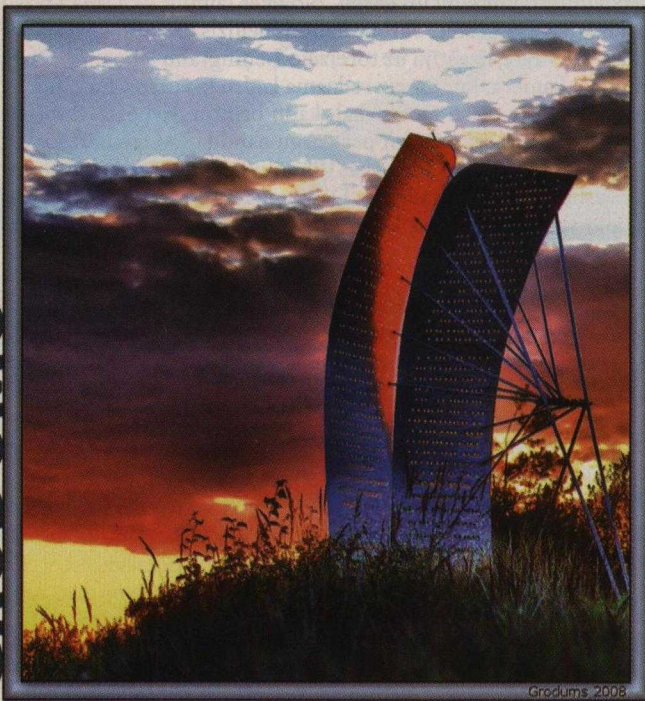
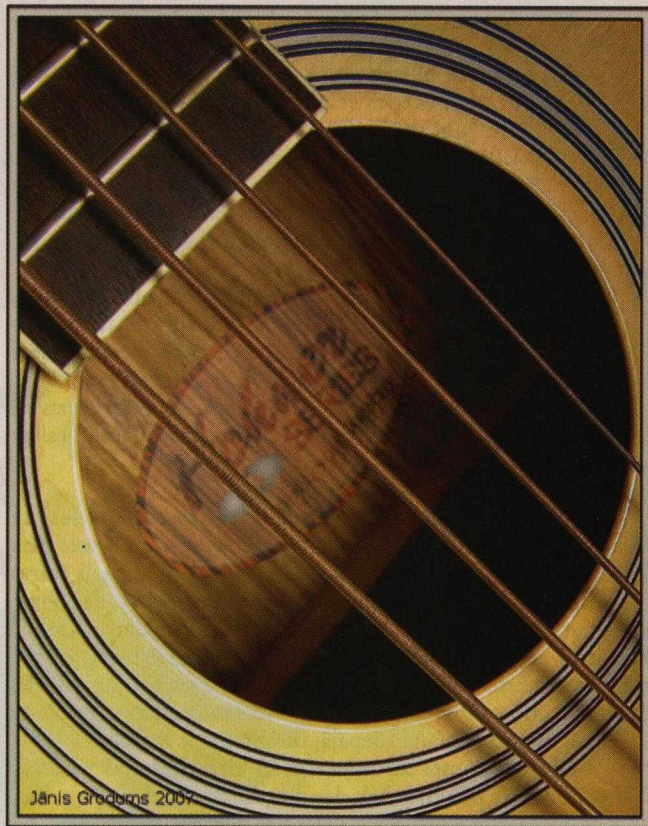
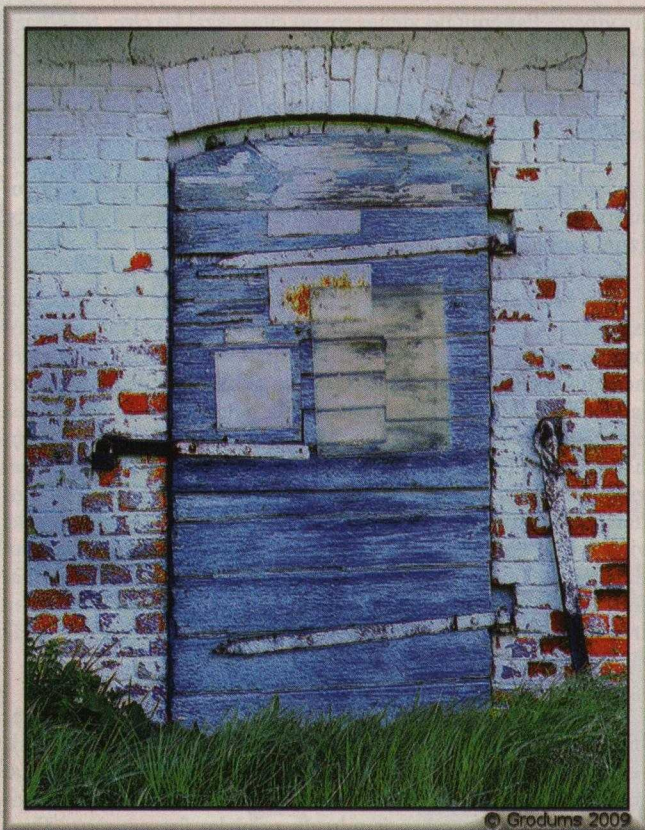
Juris Pavītols:

– Ko šobrīd dara Jānis Grodums – ne maz lāgā nezinu. Esmu tik redzējis dažreiz viņu ar fotoaparātu. Manā *Līvu* laikā ar Jāni bija grūti viņa flegmatiskā rakstura dēļ. Būdams visnotaļ talantīgs zēns, kam *ātri pielec*, viņš laikam uzskatīja, ka bez viņa jau tāpat neiztik, un bieži vien nozuda tā, ka ne redzēt, ne dzirdēt. Un kur nu vēl mammas aizmugure... Arī viņa labestība pret visiem varbūt palīdzējusi iegūt draugus, taču tas savukārt viņam vairāk traucējis pievērsties profesionālām lietām. Bet vēl šobrīd domāju, ka, ja vien Jānis gribētu ko noderīgu sev un sabiedrībai parādīt, tad tas būtu visnotaļ skatāms, klausāms un baudāms darbs.

Džonijs Salamanders:

– Jānis Grodums vairāk nekā jebkurš cits ir *Misters Rokenrols*. Bijis *Līvos* no pašas sākotnes, ilgāk nekā citi līvi. Kā pret skatuves tēlu, dziesmu autoru ir respekts pret viņu. Neslēpšu, ar Jāni Grodumu man ir visdraudzīgākais kontakts. Satiekamies, parunājam, un tas ir ļoti patīkami.

Varu teikt, ka pēdējā laika nopietnākā aizraušanās man ir fotografēšana. Bilde var apskatīt internetā photo.net.

– Ko tev bērnībā patika fotografēt?

– Tāpat kā tagad – pilnīgi visu. Tikai no cita redzesloka. No manējā. Vienkārši ieraudzīt tajā pašā lietā kaut ko tādu, ko neredz cits. Censties to parādīt. Es to gan neesmu fotografējis, bet man vienreiz ienāca prātā. Vai esi paskatījusies uz augšu Liepājā, Vītolu un Graudu ielas stūrī? Tur kādreiz bija ķīmijas un sadzīves preču veikals. Virs tā stūra ieejas otrajā stāvā ir ļoti skaists balkoniņš. Ja jebkuram liepājniekam pavaicātu, cik kolonnu ir tagadējai Pedagoģijas universitātei, nezinātu. Bet es zinu – četras. Tas mums raksturīgi abiem ar Vilni Krievīņu – sīkumus pamanīt. Man patik dzīvē pamanīt sīkumus. Automātiski atceros visu. Mēs ar Vilni Krievīņu zinājām, cik sver tukša alus pudele. Nepilnu puskilogramu. Dzīve ir ļoti interesanta. Ja tu skaties uz to ļoti pelēki, tad nelielas interesanta.

– Tev ir bijušas izstādes?

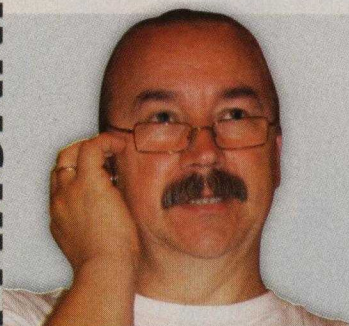
– Nē, nav. Bija domāta uz maniem 50 gadiem, bet visādi blakusapstākļi to izjauca. Vienā ziņā labi, jo es savus 50 gadus neatzīmēju. Ļoti klusi. Juris Kulakovs arī pagājušajā gadā 50 ļoti klusi atzīmēja.

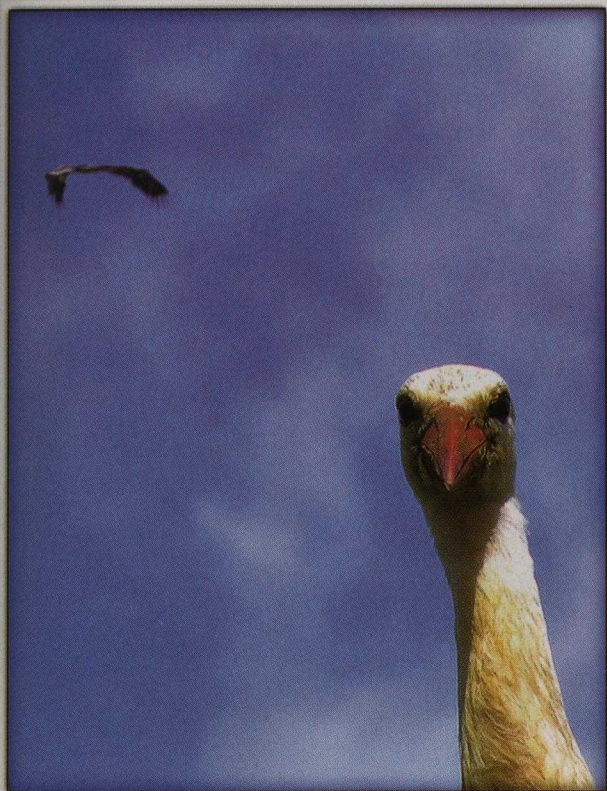
– Ja tev šodien būtu 20 gadu, vai tu pamestu Latviju un sāktu darboties ārzemēs, lai tavs talants pilnībā izpaustos?

Ziedonis Stutiņš, liepājnieks, ģitārspēles skolotājs:

– Pazīstu Jāni Grodumu jau no jaunieša gadiem. Toreiz Jānis spēlēja basa ģitāru rūpnīcas *Sarkanais metalurģis* kultūras pils vokāli instrumentālajā ansambli *Līvi*. Es tajā laikā sāku dziedāt pie Austras Pumpures, kura arī darbojās mečos. Un tāpēc mums sanāca šad tad satikties, par mūziku parunāties. Manā prātā ir tas, ka Jānis ir stabils basa ģitāras spēlētājs, kurš nemi-

na savu sejas grimasi ne jautras, ne nopietnas dziesmas laikā. Atceros, reiz *Liepājas dzintara* laikā viņš pirms uzstāšanās uzņāca lēni uz skatuves, uzskatīja savu basu. Tad sekoja neliela pauze, un pēc brīža jau jāspēlē. Pēc tā brīža Jānis tādā pašā lēnā solī iznāca uz skatuves un bez kādām emocijām nospēlēja un nodziedāja dziesmas, un atkal lēni aizgāja. *Līviem* togad pa-

© Grodums 2008

© Grodums 2008

– Pašlaik? Teorētiski jā. Tieši pēc pēdējā gada, kad nezināju, kas notiks ar *Līviem*, jā. 20 gados un varbūt pat 30 gados – jā. Tagad ir pavēlu. Pašam it kā neliemas par vēlu, bet citi teiks – ko viņš tik vēlu? Bet, piemēram, Pols Jangs slavens kļuva tikai 40 gadu vecumā. Nerunāsim par aktieri Lesliju Nilsenu, kuram pirmā kinoloma bija, kad pašam pāri 50.

– Tavas dziesmas, tāpat kā *Līvi*, kļuvušas par Latvijas kultūras sastāvdaļu. Vai raksti arī dzeju?

– Esmu mēģinājis, bet manai pašcenzūrai neiet cauri. Man šķiet, ka ir slikti.

– Kāda bija *Līvu* sākotne?

– Tas bija 1976. gadā, kad *Līvi* sāka darboties. Juris Pavītols Metalurgu kultūras pilī sāka veidot grupu. Tikai es esmu vienīgais, kurš visus šos gadus cauri ir izdzīvojis. Daudzi gājuši prom, citus metuši ārā, bet es, kā par brīnumu, esmu palicis viens no grupas sākotnējā sastāva. *Līvi* vienkārši ir mana dzīve. *Līvus* nevar pilnībā atšķirt no manas dzīves. Tāpēc jau arī pagājušajā gadā bija tas krahs – ne saldākais variants manā dzīvē. Pēkšņi viss sabruka. Lai gan tā nav pirmā reize. *Līviem* vēl viens milzīgs paldies. Nē, tas ir paldies dzīvei. Pirmkārt jau tas, ka apbraukājam visu Padomju Savienību. Tagad tas maksātu dārgāk nekā aizbraukt uz Āfriku. Apbraukājam visus Tālos Austrumus un Sibīriju, arī Jaunsibīriju, Tjumeņu, Kaukāzu. Braucām komjauniešu vilcienā, bet no mums neviens nebija komjaunietis.

© Grodums 2008

Elītas Patmalnieces vēlējums visiem Latvijas Jāņiem:

– Visiem Latvijas Jāņiem es novēlu neiznīkt no zemes virsas, dziedāt latviešu dziesmas, dzert latviešu alu. Katram – pa ugunskuram, pa Jāņu vainagam un jautram viesu pulkam! Ja Latvijā būs vairāk Jāņu, tad arī Latvija neiznīks!

sniedza arī balvu, un Jānis atkal tikpat lēnā solī iznāca tai pakaļ. Es uzskatu Jāni Grodumu par istāko grupas *Līvi* dalībnieku. Citāds Jānis ir privātās sarunās. Tad viņš arī smaida un ir lielisks sarunu biedrs. Tikai daži zina, kas slēpjas aiz viņa skatuves tēla. Tas lai paliek neatbildēts jautājums, kura atbildi zina tikai tie, kam tā jāzina.

– Tava mamma stāstīja, ka tu bērniībā esi vēlējies kļūt par ģeologu.

– Par arheologu. To visi jauc – gan skolotāji, gan mamma. Man patīk senas lietas, bet nu jau viss izbiris no atmiņas. Skleroze gan man vēl nav. Es interesējos par mitoloģiju, par senatni, bet ne par vēsturi. Par senatni kā tādu. Konkrētas lietas no vēstures jau vilto arī, bet tomēr tās ir īstas. Mitoloģija, arheoloģija – tas mani tiešām interesē. Atrast kaut ko. Bērniībā lasīju daudzas grāmatas, jo toreiz televīzijā nebija ko skatīties, datori nebija izgudroti. Negāju ar puišiem spēlēt kariņu, bet lasīju grāmatas. Kariņš man likās stulbi.

– Mammai lielu laiku aizņem darbs. Vai tu par sevi arī tā vari teikt?

– Mammai visu laiku aizņem darbs. Es jau izaugu pamatā viens. Man tikai no rīta uz galdi atstāja dienas naudu. Tāpēc es arī pats protu gatavot ēst. Pārsvārā gaļas ēdienus. Befstroganovu, harčo. Rīgā atradu tikai vienu vietu, kur harčo garšo tā, kā vajadzētu. Tas ir Vidzemes tirgū, ieskrietuvē. Citās vietās to negatavo no aitas gaļas. Tā ir savārīta, piegāzta klāt tomātu pasta, pēc tam piebāzti klāt rīsi.

– Tirgū tev patīk iepirkties?

– Sen neesmu bijis, bet jā. Tu visu laiku ej uz vienu un to pašu tirgu, atrodi vienu stabilu pārdevēju vai vēl labāk – saimnieku. Bija tāds onkulītis Vidzemes tirgū, kurš pats audzēja cūkas un pats tirgoja. Tad es pie viņa vienmēr pirkto gaļu, jo tā nebija ne saldēta, ne tecēja uz pannas.

– Kādas ir tavas attiecības ar Baznīcu?

– Ticu Dievam, bet neticu Viņa pārstāvjiem zemes virsū. Man nav vajadzīgi tulki, mēs tāpat satiekam ļoti labi. Citam vienkārši ir vajadzīga ticība, kurā pazust. Fanātiskajiem ticīgajiem. Dievs visu izlemj manā vietā. Ticu liktenim. Tev liekas, ka kaut ko maini savā dzīvē, bet, vienalga, tas ir ierakstīts tavā liktenī. Tas ir paredzēts, ka tu tai brīdī mainīsies. Tā ir ilūzija, ka man iedota iespēja. Kādā intervijā esmu teicis, ka es kā kaķis krītu uz visām četrām kājām. Dzīvē ir tādas sakritības, ka viss, tikko notiek uz slinkto pusi, pēc tam pārvēršas labajā. Tas ir tāpat kā ar

naudu. Vienmēr ir mazliet, lai varētu iztikt. Bet tūlīt atnāk īziņa no bankas, ka tev ieskaitīta nauda. Pilnīgi negaidot. Tāpat ir ar spēļu automātiem. Kad tie parādījās, es spēlēju baigi daudz. Tad es to visu pārvarēju. Tagad es spēlēt tikai tad, kad man šausmīgi niez kreisā plauksta. Un ir jānosplaujas trīs reizes. Tāpat ir ar sievietēm. Vienatnē es nekad neesmu dzīvojis. Tagad dzīvoju pretēji vienatnei.

– Kas tu esi?

– Es? Personība. Var patīkt, var nepatīkt. Kādreiz, Liepājas tirgum ejot cauri, teica: ak Dievs, kādi viņam mati un tamlīdzīgi. Bet man tīk, ka es nepatīku. Kāds esmu, tāds esmu. Es nevienam neuzbāžos. Lai gan esmu kaislīgs smēķētājs, cenšos nevienam pat dūmus nepūst virsū.

– Vai tavs mīļākais cilvēks dzīvē ir mamma?

– Sarežģīts jautājums. Vai tiešām es būtu tik liels egoists, ka laikam es pats? Nevaru nosaukt nevienu konkrēti, jo visos cilvēkos, pat pēdējā bomzī, ir kaut kas patīkams. Atliek tikai ieraudzīt, jo ne viss ir balts vai melns. Es nezinu nevienu ideālu. Ja mīļākais cilvēks, tad acimredzot ideāls, bet ideālu nav. Vienkārši dabā nav.

– Tev dziedāšana sniedz lielu gandarījumu?

– Jā, man noteikti patīk labāk dziedāt nekā spēlēt. Tieši dziedāt, nevis fiksēt nošu augstumus ar pareizu tekstu, kā to daudzi dara.

– Brīvajā laikā tu arī dziedā?

– Nē! Tas ir ārpriests. Nedod Dievs, ka tev iespējz ģitāru rokās puspiedzērusies kompānija un saka – tagad tu spēlē. Tas ir tāpat kā ar dejošanu. Ja es sāku dejojot, tas nozīmē, ka esmu piedzēries. To varbūt no malas nevar pateikt. Uz kājām tuos, viss ir normāli, bet tas ir rādītājs.

– Kāds šodien ir tavas dzīves kredo?

– Dzīvot.

– Kas tev dzīvē var radīt prieku?

– Vasara!

– Ko novēli Līvu faniem?

– Būt ar mums, būt ar mums, būt ar mums! ■

Niks Matvejs:

– Līvi vienmēr bija grupa, kura izraisīja cieņu gan mūziķu vidū, gan klausītājiem vai, kā tagad teiktu – faniem. Grupa *Sipoli*, kuras dalībnieki biju, draudzējās ar *Līviem* visos laikos. Protams, mēs bijām arī konkurenti, bet tad tas bija daudz savādāk nekā šajos laikos... Bez jaunuma, bez *melnas* skaudības, bez *bīdīšanas* un vēl bez daudzajiem bez. Arī Liepājai, ar visiem jaunajiem padomijas laikiem, tas bija tāds zelta periods, un *Līvi* bija tā skaistā laika ļoti, ļoti svarīga sastāvdaļa. *Līvi* centās spēlēt roku, cik nu tad tas bija iespējams, un tas viņiem ļoti labi padevās: bija gan superhiti, gan spēcīgi mūziķi, gan milzīga atdeve vai kaifs, ar kuru tika dziedāti un spēlēti praktiski visi viņu gabali. Mums bija un ir daudz kā kopīga, kopā pavadīts laiks dažādos festivālos, TV pārraidēs, mazajās un lielajās dropītēs un tamlīdzīgi. Ar Groģi es draudzējos visvairāk, droši vien tāpēc, ka abi savās grupās esam basģitāristi un dziedātāji. Un nevar noniecināt to faktu, ka abi bijām traki uz meitenēm un iedzeršanu, kas parasti nāca komplektā. Arī daudzos citos aspektos mēs esam radnieciskas dvēseles, tāpēc žēl, ka pēdējos gados reti satiekamies un pat sazvanāmies. Jānis ir unikāla balss tembra īpašnieks, praktiski visas viņa rakstītās dziesmas kļuvušas par hitiem. Nu laikam būs gana! Janka! Nepazūdi!

Guntars Račs:

– Jāni Grodumu vislabāk raksturo teiciens *nezāles neiznikst*. Neesam nekad bijuši patiesi draugi, taču man šķiet, ka īsto Jāni Grodumu neviens no mums nepazīst. Viņam ir izdevies saglabāt ap sevi tādu kā noslēpumainības oreolu, kas sevi ietver kaut ko no Mefistofeļa, un man šķiet, ka šis tēls viņam pašam visnotaļ simpātīzē. Lai gan, ļoti iespējams, tā ir tāda kā aizsardzības čaula, kas viņam pašam itin labi piestāv. Nešaubīgi. Man šķiet, ka Jānis ir pārliecināts par savu taisnību vienmēr un visur un īpaši nepakļaujas citu cilvēku spiedienam un viedokļiem. Domāju, ka viņš nemaina savu viedokli nekādos apstākļos, bet arī ar to nevienam neuzplijas, kas ir ļoti laba rakstura īpašība. Ja runā par Jāni uz skatuves, tad, manuprāt, viņam ir kaut kas kopīgs ar Rodžeru Votersu no *Pink Floyd*. Tieši stājas ziņā. Stāv, spēlē, neko it kā nedara, bet ir interesanti uz viņu skatīties. To laikam sauc par harismu.

